

Korkunç Bir Ceza

Ömer Seyfettin

Korkunç Bir Ceza — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Korkunç_Bir_Ceza&oldid=151673 (revizyon 151673). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Hasan Ağa, başka hemşerileri gibi yapmamış, İstanbul'a karısıyla beraber gelmişti. Para kazanmak iyi şeydi ama, bekarlığa can dayanmıyordu. Senelerce bekar odalarında bir iştiha ile memlekete dönmek doğrusu akıl işi değildi. Adam, dünyaya bir defa gelirdi, gençlik de bir bahar gibiydi. Göz açıp kapamadan geçiyordu.

* * *

Fatih'te bir ev tuttu. Açtığı helvacı dükkanı da o civarda idi. Ticareti yolunda gidiyordu. Her ay iki "beşibirarada" yaptırıyordu, karısı Gülsüm'ün kalın boynuna... Daha böyle beş bin tane "beşibirarada" olsa taşıyabilecekti. Dükkanlarının önünden geçen İstanbul hanımlarına baktıkça Gülsüm'ün kıymeti nazarında büyüyordu. İnce belli, ince boylu, ince bacaklı, ince kollu olan bu kadınlar, dar siyah çarşaflarıyla, ayağa kalkmış kır sineklerine benziyorlardı. Gülsüm'ün bir baldırı üç İstanbul hanımına değerdı. Beli değirmen taşı gibi, kalın kolları asma kabağı gibi kaskatıydı. Hele kazan kulpu kaşları... Hasan Ağa, karısının daha başka yerlerini de aklından geçirince:

— Gözünü seveyim... diye coşar, uzun uzun gerinir, yatıp dinlenmek için hemen evine koşardı.

Bir gün hemşerileri Tavukpazarı'nda verecekleri bir ziyafete onu da davet ettiler.

— Olmaz, gelemem! Bizim avrat yalnızdır! Dedi.

Arkadaşları ısrar ettiler. "Bir geceden ne olur. Yanına bir küçük korsun!" dediler. Zorladılar. Nihayet dayanamadı. Razı oldu. Öğleyin eve geldi. Karısına:

— Ben bu gece hemşerilerin ahengine gidivereceğim. Sen bir küçük bul. Onunla yat, sakın korkma... dedi.

Çıktı, gitti.

Gülsüm daha İstanbul'a ayak bastı basalı ilk defa evde yalnız kalacaktı. İçine bir ürperme geldi. Nasıl bu gece tek başına yatacaktı? Hemen kendini sokağa attı. Bir can yoldaşı, ona "kişicik bul" demişti. Önüne rasgelene:

— Sen kişicik misin? diye soruyordu.

Herkes gülüyordu. Galiba onu deli zannediyorlardı. İkinci oldu. Gülsüm, sokaklarda aradığı kişiciği bulamadı. Nihayet mahzun mahzun eve doğru dönerken karşıdan bir külhanbeyinin geldiğini gördü. Son bir ümitle ona da sordu:

— Ayol, kişicik sen misin?

.....

Külhanbeyi Gülsüm'ü şöyle bir süzdü. Gülerek sordu:

— Kişiciği ne yapacaksın hanım abla?

— Kocam bu gece ahenge gitti. Gelmeyecek. Yalnız kalıp korkmayayım diye bana da bir kişicik bulmamı söyledi.

Cevabını alınca:

— Benim vallahi işte o kişicik, benim vallahi billahi... yeminlerini savurmaya başladı.

Gülsüm inandı.

Külhanbeyini aldı. Eve getirdi. Karnını doyurdu. Kahvesini içirdi. Yatağına yatırdı, kendisi de bu kişicağızın yanına uzandı!

* * *

Hasan Ağa, ahenkte, hemşerilerinin yanında hiç eğlenemedi. Aklı hep evde, Gülsüm'deydi. Yanına misafir alacağı bir komşu kadın onu kandırır, ihtimal başka bir kocaya kaçırırdı. Hem iyice hatırlıyordu. Köyden çıkarken Ayan Musa:

— Oğul! İstanbul'a avrat götürmek âdet değüldür, emme sen bu işi idiyon... Gumesin gapısı açık galınca içeri dilki dalar... demişti.

Ya boş kalan kümese bir tilki... Düşünmekten eğlenemedi. Gece uyuyamadı.

Artık sabaha iki üç saat kalmıştı. Sabrı tükendi. Kalktı. Evinin yolunu tuttu. Daima yanında taşıdığı anahtarla yavaşça sokak kapısını açtı. Gülsüm'ün koynuna koşuyordu. Odaya girince karısıyla kıvrıkcık saçlı bir herifin sarmaş dolaş yattığını gördü. Kan beynine sıçradı. Avazı çıktığı kadar haykırdı. Öyle haykırdı ki, yıldırım düşmüş gibi, gök gürlemiş gibi, pencerenin camları zangır zangır titriyordu.

— Ülen gahpe garı! Bu kim?

Gülsüm, korkusundan koynunda yatana daha beter sarılarak:

— Ayol ne oluyor? Dedi. İşte kişicik bu imiş. Sen bana onu bul da beraber yat demedin mi?

Hasan Ağa kendine geldi. Fena dakikalarda daima bir atasözünü hatırlardı. "Öfkeyle kalkan ziyanla oturur!" Sesini yavaşlatarak tekrar sordu:

— Ben sana erkek bir kişicik mi bul dedim. Bir dişi kişicik bulamadın mı?

— Ben ne bileyim! Sen dişi olacağını söylemedin.

Hasan Ağa, hakkı, hakikati bütün hemşerileri gibi çok severdi. Başını salladı.

— Senin gabahatin yoh! Domuzluh bu kişiciktir. Ben ona göstereceğim! Dedi.

Yataktaki külhanbeyi korkusundan nefes alamıyor, kalbinin çarpıntısı odanın içinden bir duvar saati gibi işitiliyordu.

Atasözünün içten tavsiyesiyle öfkesini geçiren Hasan Ağa külhanbeyine:

— Haydi kalk! Esvaplarını gey! Emrini verdi.

Zavallı çapkın hemen itaat etti. Bir dakikada giyindi. Saçlarını taradı. Kuşağını sardı. Fesini "yardan ayrıldım vâri" başına yerleştirdi. Hasan Ağa hâlâ yataktan çıkmayan karısına döndü:

— Şu keratanın kunduralarını buraya getir! Dedi.

Gülsüm kunduraları getirince aldı; yatağın kenarında sessiz, solgun ayakta duran külhanbeyinin önüne gitti. Eğildi.

— Bin ülen pezevenk! Dedi.

Külhanbeyi yine itaat etti. Hasan Ağa, külhanbeyi sırtında, odadan evin kapısından çıktı. Daha geceydi. Bekçilerle polisler sabah uykusuna dalmışlardı. Tenha sokaklardan geçti. Sırtındaki kişiciğin tirtir titrediğini duyuyordu. Aksaray'dan, Altımermer'den dolaştı. Külhanbeyi artık korkusundan titremiyor, imdat için haykıracak bir ses çıkaramıyordu. Biliyordu ki, karısıyla yattığı bu herif onu kesmeye götürüyor... Acaba ensesinden mi kesecekti? Yoksa boğazından mı? Şehadet getiriyor, tekbir çekiyordu.

Artık horozların öttüğü iştiliyordu.

Fecir, Samatya'nın üstünü mavi ile karışık pembe bir aydınlıkla parlatıyordu.

Kale kapısından dışarı çıktılar. Külhanbeyi "Acaba kesmezden evvel iki rekat namaza müsaade eder mi?" diye düşünüyordu. Hasan Ağa, elindeki kunduraları yere attı. Sırtını sarsarak:

— İn ülen! Diye haykırdı.

Külhanbeyinin korkusundan mecali kalmamıştı. Artık elleri, ayakları tutmuyordu. Yere düştü:

— Aman ağam, merhamet. İmanıma acı! İki rekat... Aman ağam! İmansız gitmeyeyim...

Korkunun şiddetinden zavallı külhanbeyi namaz kılmak için abdest almak, abdest almak için de bir gusül abdesti almak icap ettiğini unutuyordu. Hasan Ağa, yine bir ilkbahar göğü gibi gürlledi:

— Ülen kerata! Ne söyleyip patırtı ediyon? Sakın bir daha bizim eve gelme. İşte bu sefer seni ceza olmak üzere, Yedikule'ye kadar götürdüm. Bir daha evimde yakalarsam, vallahi billahi ta Çekmece'ye kadar götürür bırakırım... Anladun mu? Dedi.

Cevap beklemeden kuşağının arasından çıkardığı kırmızı mendille yüzünün, ensesinin terlerini silerek uzaklaştı.

Külhanbeyi bir şey anlayamamıştı.

* * *

Fazla yorgun bir ateşle hızlı hızlı evine dönen Hasan Ağa içeri girerken "Boh!" diye karısını korkutmayı düşündü. Fakat yapılan tek bir kabahat için ayrı ayrı iki kişiyi cezalandırmak muvafık mıydı? Eve gelinceye kadar hiç öfkesi kalmadı. Hatta bir eliyle kapısının tokmağını çalarken sebebini bilmediği bir neşeyle sırtıyor, öteki eliyle sanki çözülmüş gibi kuşağını düzeltiyordu.